

LEŽANJE NA LEDIMA

Vrlo težak položaj, nemio na plečkama nikakve šanse, zubima za nebo more pravi oblutke, mrmori glas mora glas vremena, jednolično osipanje jata odlaze u izlomljenim linijama spori zamasi krila nose nas u nova odredišta na jugu krici, posle leženja krici more se ne upoređuje, ono je samo sve što mu treba pronađe u sebi i na dnu zaposleno proučavanjem sopstvene naseljenosti trenutno zauzeto glačanjem oblutaka dogradnjom obale, negde sterući alge i travu, lak pristup, negde oštreći kam na plečkama nikakve šanse, težak položaj, nemio ogroman pritisak neba na trščana rebra ne ublažava bol i sram poraženog stopala na grudima, žigosanja određuju pravac kojim su pošli nezadrživo hrljenje, topotanje po meni izukršteni tragovi, duboko urezani, neizbrisivi stope na duši, fafamorgana uspravnosti lice i čelo dovoljno čvrsto tle tabanima idući tuda još niko nije propao to je bio početak, odskočna daska kařapult, rampa, ubiranje poena kretanje po vertikalni, stepenik po stepenik mogućnost da se postigne visina, domet za bliske jedina staza u mamne vrtove uspeha moje lice, grlo, moja rebra, dlanovi otvoreni drumovi, karavan za karavanom negde je, kažu, nađeno zlato, put vodi preko mene

zar niko da ostane uz moj bol, promiču mnome sve uvaženi građani, dobroćinitelji, soihlebnci vrlo prijatni ljudi, kažem vam, dobre platiše kreditno sposobni, čestiti svedoci, hriščani zašto da ne humanost pre svega to je onaj pile mamino obuci džemper, hladno je dobardankakoste, danas će sigurno biti kiše vreme je zemljicu žednu da natopi, bunike da niknu

oluja u kostima, spasi gospodi ljudi tvoja oh, bože, na levoj nozi žulj, hemoroidi pazife, nipošto masno, najbolji je faks u boj, u boj, za narod svoj Ave Marija, madre di Dio, prega per nio

da li je stigao ugalj, molim neka bude sa sodom lažu, verujete, lažu, samo kosti za supu hiljadudevetsotinačetdesetpete vikne on: juriš! zašto da ne, kažem vam, vrlo prijatni ljudi karavan za karavanom, put vodi preko mene položen na leđa, licem prema zvezdama nezaštićen, u zemlju sabijan preko mene, preko mene, preko mene u vrtove, ne visine

jata odlaze u izlomljenim linijama more pravi oblutke, mrmori, glas mora glas Vremena

na plečkama nikakve šanse zubima za nebo, srcem za stopala.

PRVA ZAMKA

Status nascendi

Iz basnoslovnog prostranstva Nepoznatog nije postojala čak ni Namera o Kořmaru da i ne govorimo stigli smo putevima jajovoda i bili uhvaćeni u zamku Života pod ključem gena, zaštićen opnom uma iz tog kaveza više se nema kud natrag u Vanvreme, lišeni iskustva čak i bez snova koje izvesno tku ribe nerazlučene i strašne sne tku samo ribe uhvaćeni u zamku Života bezuslovno tu smo da prođemo labirintima kroz sve što zbilo se nezavisno od nas i pre nego smo stigli, nepogoda na pomolu znalo se već ko smo i odakle smo Vreme je ozidano bez našeg učešća šta mi tu možemo, treba priznati podrhtavanje zvezda, mikro deo svesti pulsiranja koja se dokazuju i bez nas. Patinirana rondela na obali, dokaz postojanosti more zapljuskuje podnožje Novog veka pre toga sve se već nalazi duboko u vodi balsamovano jodom i solju mestimično nagriženo hemijom greha rondela na obali dobro stoji, svetionik

brodovi u oluji, vetar u jedrilja sad vesla na ruke, spaseni smo, gle, kopno na vidiku!

rondela na obali dobro stoji po gdegde nedostaje kamen ostane rupa u kuli, rupa u Vremenu vrata vetra, dodir sa Spoljnim svetom mogućnost nerazumevanja, mogućnost eksplozije kad jednom počne više nema povratka zelene sluzave alge i moruzge izlaze iz mora penju se uz rondelu, penju, k suncu težeći more je tvorevina Nepoznatog a sve ostalo je tvorevina Mora, firanija rađanja očajanje koje najčešće vodi u hrabrost kao da je to smisao patnje, kao da je to izlaz nema se kud, nema se kud Život će Zemlji najzad doći glave.

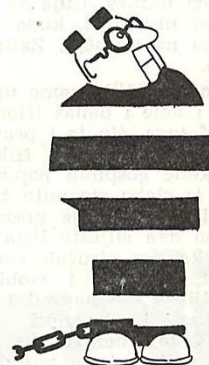
DRUGA ZAMKA

Nestanu senke u pukotinama stena vukući za sobom dugačke skute tamnih voda meki oktopod tame nečujno pokrenu ljugavo telo te pulsirajući nedugo izdahnu u plavičastim dubinama prozorskih okana NJENO kucanje na vrata sna postalo je metodično snaga upornosti snaga života dugo sam čutao ne hoćeći da se pomaknem sve proističe iz nedoumice mada je to opiranje bila čista koketerija sa sopstvenom pohlepnošću neodoljivost da se podlegne, podatnost određuje buduće tokove, kao da je spas u porazu još držim ruku na zasunu, hvala kolebanju treba razumeti smisao odlaganja, bogatiji sam pre odluke

neopredeljen sve su mogućnosti moje drhteći očekujem kada će početi srcem da dumbara na vrata nesna koja sam nimalo lukavo

premestio na suprotnu stranu da je zavaram savršena odbojnost stvara utisak realnosti sačuvane su sve pojedinosti prvobitnog

Ležanje na leđima

PAVLE POPOVIĆ

sem što su predmeti izokrenuti predimenzionirani prostor sna omogućuje izvrsnu pokretljivost ipak, ne mičem se nikuda pod kožom očekujem NJEN nailazak, bahato otvaranje bljesak, da li ću izdržati na nogama ogromna glad u plućima, aortama, u komorama rasprskavanjem povećava se nebrojeno puta ONA je ogromna, potpuna, jedino ONA može delimično da ispuni prostore sna osećam sve će joj biti dostupno svi kutovi, vijuge i otkucaji sve što se začne u meni lik će imati NJEN velika opasnost, početak smrti treperenje preterano zategnutih končića hiljade bubnjeva u već naprslim opnama pozivi dugi, požudni, neuslišeni i dok ONA okleva pred ulazom sve manje sposobna da odustane od namere zadate još pre i izvan NJE u nasledstvu je pronađen grob za slobodu i dok ONA polako poprima oblik bogomoljke sve će biti ručak nekom ružnom kukcu ili crnoj bubi

priprema za čin oplodavanja i umorstva pomiren sa sudbom ja znam šta me čeka ja znam ko me ubi.

TREĆA ZAMKA

Ako se zla misao useli u mozak sveta a poput plime u mom srcu naraste mržnja.

Na točkove raspeti, u smrti zavihoren s lica kopna da zbriřu, glogov kolac u paoke sprečiti poremećaj ugodne ravnoteže bilo je suviše odricanja dok su se navikli na moć, minuciozno ugrađivanje sebe u kulu vremena u raspored stvari ne dopustiti u paoke, glogov kolac u trbuh leša: ubiti ubijeno.

Uzmeh tad samo glavu, otresem je od straha od zemlje i od praha, samo glavu od neba i mučkih udaraca

polu crnu polu plavu
 popnem je malkice iznad sveta
 zavočarim navrh drveća sna,
 koliko da je van dometa
 zazvezdurim, zaptičurim
 divota je, bezbedan sam
 dole ostane meso mene, kosti mene, senka mene
 pokret mene koji činih da bih diso
 da se zbudem al me sazda kako ne hteh
 pomisliše dole osta sve od mene
 na strv se tu jarosni psi stušte
 sevnu villice, škljocnu očnjaci, curne vodica iz
 usta

rastrgnu, mljacnu, dobro se najedu
 obliznu tople somotske njuške
 stignu još od kostiju mene —
 opomena onima koji nailaze —
 spomenik da podignu i urežu:
 Bilo je slatko!
 Ukusan zalogaj nepatvorenoj oblapornosti
 podstiče lučenje životnih sokova.
 Bilo je slatko, bilo je slatko!
 Potom ženke obilno podoje psiće savesti
 utople ih dobro ogromnim telima
 da ne nazebu, da ne cvile razboljeni
 pa legnu pod drvo sa njima da spavaju
 neka se mladunci odmaraju, nek pajke
 hrana ih učini spokojnim, lenim
 mir je tad, prilika za grananje
 opasnost leži u samozaboravu
 spas je bio u poistovećenju, čeljust na šeljust
 ali samo privremeno, režanje mlečnjaka
 bezopasno je

nezaposlenim zubima bela se mole grla,
 Kada se probude i otkriju prevaru
 a biće tad već i gladni, mozak utrobe
 počće da reži, da laje, otrov da baca
 na onu slatku vočku gore
 jedino što je ostalo još od mene.

OSNOVNI POLOŽAJ

Koren, ruka, ugao, prag
 biserna iskričavost Ničega
 prostor kondenzovan u gvalu mesa i sna
 uhvaćen čvrsto, kocka neba
 čep izbačen iz tela kosmosa
 lula tragajući za ležištem
 deo koji na izgled uspešno oponaša
 Sveukupnost.
 Četiri temene kosti čvrsto uhvaćene
 odolevaju pritisku uporne melopeje
 koja se otvara iznutra i povećava razmere
 mađa izaći znači umreti
 tačnije rasplinuti se sasvim, nestati u drugome
 reći pucaju u šavovima i raspadaju se
 steničava tavanica poimanja
 postavljena visoko, suviše ambiciozno
 privid prostiranja, povećanje zapremine svesti
 sprečava prodor u Neslućeno
 ambisno tle održanja
 tle pod nogama, realnost koja to nije
 podrhtava duboko u nama, odjekuje suludi
 topot reči

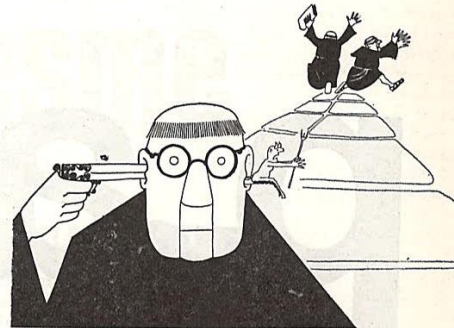
koje se uzalud trude da postanu misao sveta
 na samom vrhu svetlosti prozor zaštićen
 rešetkama

prozor saznanja, prozor nade, prozor
 opredeljenja
 pomoću kakvog lukavstva dospeti na vrh svetlosti
 gde se otvara oskudan pogled u juče, u danas,
 u sutra

pogled na reku bez mosta
 niko više ne pruža ruke srca, ruke razuma
 ili ih nije ni bilo, ili su amputirane
 atrofija savesti, zbogom obale
 pogled na reku bez mosta
 na reku koja leno protiče podnožjem Vremena
 ostavljajući na jednoj obali milovidne mladice
 s purpurnim svitanjem u očima i mirisnim kosama
 na drugoj potamnela lica vremešnih staraca
 koji se donkihotski štite sećanjem na delinijstvo
 ipak, ostaju prelepi i nedostižni predeli sna
 koji bi mogli biti razlog nastavljanja.
 Odavde se počinje a ljubav treba izmisliti
 ponekad izađemo jedva, trak svetla
 kroz pukotine na duši, rupe u sećanju
 ponekad razbivši čelom bedeme, nepromišljeno
 izlet u hladnoću gde nagi, ježuravi
 čekamo za toplim mrakom zatočeništva.

MIKLOŠ MESAROŠ

3 pesme

TRKA PACOVA

Golema pista
 krdo sivih krzna
 čeka signal
 nerazgovetni lomovi
 stupidnih refrena
 na pijedestalu plača
 razvaljen Budha
 ljuta dreka
 nadjačava mu glas
 jurnuše spodobe
 u pravcu smetlišta
 grizući dušnike
 međusobno
 začas nastadoše
 odvratni potoci
 znoj, krv, limfa
 kičme pršte
 odasvud opasnost
 ostavlja znamenja
 kobnog trag
 njuške krstare
 vazduhom
 tražeći smrad
 i tu pored nas
 više se ne vide
 oni što ostahu
 nepomični
 na dati znak

BRAĆO! AH, DRAGA BRAĆO! BUDITE JAKI! MENE SU UBILI! ZBOG TOGA MI JE VEOMA ŽAO!

Pod smrću razumem
 vešanje konopcem za veš
 na krovovima montažnih zgrada
 skakanje sa kvin merija
 u Narkotinizirani pacifik
 pun ošamućenih levijašana
 okean vri zagrejan kraterima
 Špaja se sa suprotnom vodom
 žestok Orgazam
 svesti lišen Trzaj
 slapova olovne pare
 razli se
 nad Kadaveroznim grotlom
 Neuroparaliza zahvata
 parehelično micanje pluća
 u grudima kanibala
 na obali nekoj svira harfa
 od rebara i kose
 tek Obležanih žena
 seni kontinenta davno potonulog

već komponuju oratorijum
 za iskežene zube
 u truloj vilici veptra
 režiser spektakla se povlači
 opet ostajem Sam
 i još uvek Mrtav
 čipkasto-belo obučen
 u kostur kopnim
 sa novom dozom u grlu
 Kontemplativno prilazim svemu
 i odlazim
 uzlaud tražite
 moje telo na odru.

MICKIZAM

V
 Ništa više nije realno
 samo stihovi umirenja
 razvejani naletnima sumanutosti
 u prostoru imaginarnih besciljnosti
 i prikriven dijalog stvari
 u šupljinama Prolaznosti

VI
 Zamisli sebe u pustinji
 sa usijanim vidikom
 i sepedoničnim uzdahom peska
 kako neprimetno izdišeš
 u nesposobnosti razmišljanja
 prstima bez noktiju
 prodireš do kraja
 oko Ominoza tišina
 vrisak zaklane budućnosti
 iznenada
 objavi početak noći što zove u smrt

VIII
 Moja bela reka
 uliva se
 u tvoje crno more
 kada umočim sebe u tebe
 kada zajedno umiremo
 resurekcijom pretvoreni u Mi
 spontano prestajem asociirati
 na stvarnost

IX
 Intenzivna slutnja
 paranja utrobe plafona
 naruši mi san
 u mraku ugledah
 korenje cveća ili na zid prikucan kaiš
 brzo upalish svetlo
 da Prividenja izbrishem trag
 kad volframska žica
 napusti sijalicu
 i grčevito steže mi vrat